

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

na posiedzeniu

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 września 2013 r.,

sprawy M. L.

skazanego z art. 247 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 16 kwietnia 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 24 października 2012 r.,

I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. - Kancelaria Adwokacka kwotę 442 zł i 80 gr. (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego M. L.;

III. obciąża skazanego M. L. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W kasacji obrońcy skazanego M. L. podniesiono zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego mogące mieć istotny wpływ na treść wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 16 kwietnia 2013 r., a to:

1) art. 7 k.p.k.,

- 2) art. 433 § 2 k.p.k.,
- 3) art. 457 § 3 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Nie można w realiach sprawy dopatrzeć się rażącego naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisu art. 7 k.p.k. Sąd ten słusznie przyjął, po rozpoznaniu apelacji oskarżonego i jego obrońcy, że dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów zgromadzonych w sprawie, nie przekracza granic zasady swobodnej oceny dowodów ujętej w przepisie art. 7 k.p.k. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, sporządzonym zgodnie z wymogami art. 457 § 3 k.p.k., odniósł się w wystarczającym w zakresie do zarzutów obu apelacji. Tym samym nie jest zasadny zarzut, iż podczas rozpoznania tych apelacji doszło do rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k.

Przedstawione wyżej względy zdecydowały, iż Sąd Najwyższy na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. postanowił jak na wstępie.